

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 30.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Ἡ 25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ.

Πεντήχοντα πέντε ἔτη παρήλθον ἀφότου ἡ Ἑλλάς ἀπετίναξεν ἀπὸ τοῦ τραγῆλου της τὸν βαρὺν καὶ δυσφόρητον τῆς τυραννίας ζυγόν, καὶ ὅμως ἀκόμη δὲν ἠτύχησαμεν νὰ ἴδωμεν ἡμέρας ἐθνικῆς εὐημερίας. Ἀκόμη δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀποκτήσωμεν πολιτικὴν εὐθείαν καὶ μόνιμον, ὀρθοφρονούσαν καὶ πατριωτικῶς μεριμνῶσαν περὶ τοῦ γενικοῦ καλοῦ· ἀκόμη τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖόν μας νοσεῖ τὴν δυσίατον τῆς ἀχρηματίας νόσον, καὶ ἀκόμη οἱ πρόμαχοι τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας περιφέρονται βραχένδυτοι καὶ γυμνόποδες καὶ κρούουσι τὰς θύρας τῶν ἰσχυρῶν, ἐπαιτοῦντες τὸν ἄρτον. Τὰ ἄγρια κομματικὰ πάθη, αἱ πολιτικαὶ φατρίαι, αἱ προσωπικαὶ ἀντεκδικήσεις, αἱ συνεχεῖς διαλύσεις τῶν βουλῶν, αἱ ἀλληλοδιάδοχοι πτώσεις τῶν ὀλιγοχρονίων κυβερνήσεων, ἡ νόσος τῆς ὑπαλληλίας, ἡ ἀφειδῆς καὶ ματαία κατανάλωσις τῶν φόρων, πάντα ταῦτα ἐξενεύρισαν καὶ παρέλυσαν τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον, καὶ ἐξώθησαν

αὐτὸ εἰς τὴν ἀθλίαν καὶ ἐλεεινὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον τὸ βλέπομεν. Ἐκ τῆς παραλύσεως τοῦ πολιτικοῦ στοιχείου ἐπῆλθεν ἡ παραλυσία τῆς δημοσιογραφίας, ἥτις συνδέεται δι' ἀδιάρρηκτων δεσμῶν μετὰ τοῦ πολιτικοῦ στοιχείου, ἐκ τῆς παραλύσεως δὲ ταύτης ἐπῆλθεν ἡ διαφθορὰ τῶν ἡθῶν τοῦ λαοῦ· διότι λαὸς, ὅστις στερεῖται εὐγενοῦς καὶ ἀμερολήπτου δημοσιογραφίας, εἶνε λαὸς ἀπολίτευτος, λαὸς διεφθαρμένος καὶ τυφλός. Ἄνθρωποι ἀσυνείδητοι, ἀμοιροῦντες καὶ τῶν πρώτων στοιχείων τῆς πολιτικῆς μαθήσεως, ἀνέρχονται εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πολιτείας· φροντίζοντες δὲ μόνον καὶ μόνον περὶ τοῦ βαλαντίου των, τυφλώττουσι πρὸ παντὸς καλοῦ, φράττουσι τὰ ὠτὰ των πρὸ πάσης δικαίας φωνῆς, καὶ ἀρπάζουσιν ἀναλήγῃ τὸν δημόσιον πλοῦτον, διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ ἀδδὲφάγα στόματά των, ὡς καὶ τὰ των περὶ αὐτοῦς. Ἄνθρωποι μωροὶ, ἀγράμματοι, ἐξασχῆσαντες πάντα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ κυλισθέντες εἰς τὸν βόρβορον πάσης κακοηθείας καὶ αἰσχροῦτος, τολ-

μῶσιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης αἰδοῦς νὰ λαμβάνωσιν εἰς χεῖρας τὸν δημοσιογραφικὸν κάλαμον, καὶ νὰ ρίπτωσιν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς ἐκτρωματικὰς ἰδέας τῆς σαπρᾶς κεφαλῆς των. Πωλοῦσι τὸν κάλαμόν των εἰς ἐφθνήν τιμὴν, ὑπέικοντες δὲ χάριν τῆς κοιλίας των εἰς πολιτικὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας μεταβάλλουσι καθ' ἑκάστην πολιτικὰ φρονήματα, καὶ ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται τὰς βαθμίδας τῶν ὑπουργείων, ἀσπαζόμενοι τὰ κράσπεδα τῶν ὑπουργῶν· ἅμα δὲ ἀποβληθῶσι κακὴν κακῶς ἐκ τῶν ὑπουργικῶν αἰθουσῶν, τότε κηρύσσονται ἀνεξάρτητοι καὶ ἀναπλάττουσι Πλατωνικὰς δημοκρατίας. Ἄνθρωποι διατρέχοντες τὸν ὠραιότερον καιρὸν τῆς νεανικῆς ἡλικίας, καὶ δυνάμενοι νὰ παρασκευάσωσι μέλλον εὐρὺ, κατατρέβουσι τὸν πολυτιμότερον καιρὸν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ καφφενεῖα, καὶ τρέχουσι δίχην ἐπαίτου κατόπιν τῶν ὑπουργῶν, ζητοῦντες μικρὸν τι ψιχίον ἐκ τοῦ δημοσίου πλοῦτου. Ἴδου ἡ πραγματικὴ καὶ ἐντελής εἰκὼν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου! Τὰ πάντα περι-

Κ Η Π Ο Σ

ΤΟ ΖΙΑΦΕΤΙ ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ θαρρῶ πῶς εἶχε κάνει
 Ὡς τὸν κόλπο τοῦ Σκαραμαγκᾶ, ἀπέξ' ἀπ' τὸ λιμάνι
 Τῆς Σαλαμίνος ὁ καλὸς Ἄνδρῆκος ἓνα ζευκί
 Ἀντάμικο καὶ πλούσιο κοντὰ σὲ μία πεύκη,
 Καὶ ἐπροσκάλεσε πολλοὺς ὁμογενεῖς μεγάλους,
 Τὸν φίλτατον Ζαῆμη του, τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους.

Εἰς τὸ τραπέζι κάθουνταν δεξιὰ ὁ Κουμουνοῦρος,
 Καὶ ὁ Ζαῆμης κ' οἱ λοιποὶ, κ' ἄριστερὰ ὁ Βοῦρος,
 Ὁ Εὐαγγέλης Μπαλταντζῆς, ὁ νομικὸς Μερκάτης,
 Καὶ ὁ Θεοδωρίδης μας ὁ grand ἀριστοκράτης,
 Ποῦ χύνει μυρωδιαῖς πολλαῖς εἰς ὄλας του τὰς τρίχας,
 Καὶ τῆς Ὀλλάνδας τὸ παιδί ὁ Στεφανῆς ὁ Ψύχας.

Ἐκεῖ καθόταν κ' ὁ Παχὺς, ὁ πρῶτος τραπεζίτης,
 Κι' ὁ Θεολόγης ὁ γνωστὸς ὁ πάμπλουτος μεσίτης
 Τῶν θαυμασιῶν μηχανῶν ποῦ ἔρχονται ἐξ Ἀγγλίας
 Πρὸς πρόοδον κ' ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας.
 Ἐκεῖ καθόταν κ' ὁ Μπασιάς, καὶ ἔς τὸ δεξί του πλάγι
 Ὁ κύρ Μελάς, κ' ἄλλοι πολλοὶ τρανοὶ Λαυριοφάγοι.

Εἰς τὸ τραπέζι ἦτανε ὀλόχρυσα πηρούνια,
 Μεγάλια πιάτα φαρφουρι, ἀρνιά ψητὰ, γουρούνια,
 Πουλιὰ, λαγοὶ, κοτόπουλα καὶ κρέατα καὶ γάλοι,
 Φρέσκο τυρὶ τῆς Λιάκουρας καὶ ἀστακοὶ μεγάλοι,
 Ὠραῖα αὐγοτάραχα, μαρούλια καὶ βεπάνια,
 Καὶ βετσινάτο μπόλικο καὶ μπύρα καὶ σαμπάνια.

Ὅλοι ἐτρῶγαν κ' ἔλεγαν διάφορα ἀστεῖα,
 Καὶ πότε πότε ἔκαναν σπουδαῖα ὀμιλία
 Γιὰ τῆς Πατρίδας τὸ καλὸ, καὶ γιὰ τῆς Λέσχης, κ' ἄλλα
 Τόσα καὶ τόσα πράγματα σπουδαῖα καὶ μεγάλα.
 Εἰς τὰ ποτήρια ἔβγαζε ἀφροὺς τὸ βετσινάτο,
 Καὶ ὄλοι τόχα ἔκαναν καὶ τᾶφερναν ἔς τὸν πάτο.

καλύπτει σήμεραν φηλασητή σκοτία, και τα πάντα βαινουςι γοργως προς το βαρυνον της καταστροφης.

Π εκ της παραλύσεως του πολιτικού στοιχείου επελούσα κοινωνική διαφθορά συνεπήγαγε και την χαλάρωσιν της Ορησκείας, με τον ζωογονόν ηλιον της οποίας θερμαινόμενη η Ελλάς του 1821, ανέδειξε τους Τιτάνας εκείνους αρματωλούς και απερίναξε τον δούλειον ζυγόν. Είς τοϋτο δε συνετέλεσεν άμέτως και η ποιότης των άναδυομένων εις το μυστήριοι της ίερωςύνης· διότι άνθρωποι απαίδευτοι, βίανουσι, μέθυσοι, ψεύσται, αγύρται, και παντός καλού διαστροφείς, αγνοούντες καθ' ολοκληρίαν τον ύψηλόν της ίερωςύνης προορισμόν, περιβάλλονται τον ίερατικόν μανδύαν και ανακηρύσσονται πνευματικοί διδάσκαλοι του έθνους. Καί τί άλλο τρανόριον μαρτύριον της Ορησκευτικής παραλύσεως ζητούμεν, ενώ βλέπομεν σήμεραν εις την έδραν του καταδίκου καταισχυρόμενον το ίερατικόν ράσον, το όποιον άλλοτε ανεζωπύρει τον προς την ελευθερίαν έρωτα και πρώτον φαίνεται εν μέσω της πολεμικής ζάλης; Μά την αλήθειαν, απώλεσαμεν και το ελάχιστον αίσθημα της εθνικής ήμων φιλοτιμίας. Παρωδούμεν μόνοι τα πάτρια ήθη, και σαρδώνιον γελώμεν πρό των άρετών των προγόνων, υπολαμβάνοντες ως σκιás όνειρων τα τιτάνεια αυτών κατορθώματα. Καί βεβαίως, πώς δυνάμεθα να πιστεύσωμεν, ότι μία δράξ ανθρώπων, έστερημένων πάσης πνευματικής μαθήσεως και της ελαχίστης πολεμικής βοήθειας, και εύρισκομένων εν μέσω τόσων δολίων παγίδων, κατώρθωσε να καταπλήξη τον κόσμον διά τοσοούτων και τηλικούτων υπερανθρώπων πράξεων, και να παραχωρήση εις ήμας ελεύθερον τό πλειστον μέρος της έλληνικής γης, αφού ήμεις, μορφωθέντες όπωσδήποτε εις πάσασ σχεδόν τάς εκ της κοινωνίας άπορροεύσας άρχάς και δυνάμεις να εύρωμεν πηγάς τινας, έξ ών δυνάμεθα να άντλήσωμεν ουκ όλίγας βοηθείας, είμεθα τόσοι μικροί και ασθενείς, ώστε άδυνατούμεν να επιτελέσωμεν και τον μηδαμινώτερον των πόθων μας; Πώς δυνάμεθα

να άνενίσωμεν εις την λάμψιν των άθλων της άρειμανίου εκείνης γενεάς, ενώ δέν συναισθανόμεθα την ίδίαν ήμών ελευθερίαν, ενώ άνεχόμεθα να ζώμεν ως κινούμενα νευρόσπαστα εν μέσω τόσου πολιτικού μαρasmus, και δίδομεν εις τα περιτρίμματα αφθόνους επιχορηγήσεις, αφήνοντες πεινώσαν και άστεγον την αδελφήν του καλλιζεφάνου μάρτυρος της Έλληνικής Παλληγγενεσίας Αθανασίου Διακού, και καγχάζοντες πρό της γυνότητος τόσον γηραιών αγωνιστών; Ω! είμεθα μωροί, νάννοι και άναίσθητοι! Ένώσω άνθρωποι ασυνείδητοι και άπάτριδες αναπαύονται επί των ύπουργικών έδωλίων, τρεφόμενοι και τρέφοντες εκ του δημοσίου πλούτου τους δίκην πεινώτων κυνών περικυκλόντας αυτούς, ένόσω η δημοσιογραφία διατρέχει την όποιαν και σήμερα τροχιάν, ένόσω ό λαός δέν δυνήθη να συναισθανθή την άξίαν και ελευθερίαν του, και πιστεύει ως μωρόν νήπιον εις πσαν ψευδή και επίπλαστον έπαγγελίαν, πάντοτε θα ζώμεν ως μισάνθρωποι εν μέσω της πολιτικής καχεξίας και των κοινωνικών παραλυσιών, ουδέποτε δε θα ίδωμεν ήμέρας εθνικής ευημερίας και δυνάμεως και μεγαλείου και δόξης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Την Πέμπτην έρωτάσθη κατά τά ειθισμένα η Έθνική τελετή. Τά στρατεύματα ήσαν παρατεταγμένα από της πλατείας του Σύντάγματος μέχρι της Φάρακας της πρώτης θέσιν κατείχεν η Φάλαγγ των φοιτητών, μετ' αυτούς ήρχετο η Στρατιωτική Σχολή των Ευελπίδων, και κατάπιν οι Σκαπανείς και το Πεζικόν. Τό γενικόν πρόσταγμα του Στρατού είχεν ό υπαστράτηγος Σμόλεντς, της δε Φάλαγγος ό κ. Φρεαρίτης, ίππεύων μετά πολλής χάριτος και στρατιωτικής υπεργραφείας ώραιο καλπάζοντα ήππον, τον όποιον ό κ. Φρεαρίτης εκ του υπερβολικού ένθουσιασμού του κατά την ώραν της τελετής επέληγγεν εις τον μηρόν διά του ξίφους του. Ύαν και ό και

ρός ήτο βροχερός, μολοντούτο άπειρον πλθος συνέρρευεν εις την τελετήν, οι δε σημαιοστόλιστοι έξώσται των εν τη Έρραιική όδω οικιών ήσαν πλήρεις χαρισιστάτων κυριών. Μετά τό πέρας της τελετής δέν έγινετο παρέλασις, ως είχε προαγγελθή, ένεκα της βροχής. Τούτο έρριψεν εις πολλήν μελαγχολίαν τους φαλαγγίτας, οίτινες με άνοικτόν τό στόμα άνέμενον την ήμέραν ταύτην διά να δείξουν την φιγούραν των, Τό έσπέρας έφωταγωγήθησαν τά δημόσια καταστήματα, τά δε λαμπρά μέγαρά των λεγομένων άριστοκρατών περιεκάλυπτε σκότος βαθύ, και ούτε μικρόν τι φως έφαίνετο εις τά παράθυρά των. Τό σκότος όμως τούτο άνεπλήρωσεν η Γαλλική Σχολή, φωταγωγηθείσα δι' όλης της λαμπρότητος. Δέν αισχυνόμεθα να τελώμεν κατ' αυτών τον τρόπον την λαμπράν και μεγάλην πανήγυριν της ήμέρας της άναγεννήσεως της Ελλάδος; Αθλιότης αθλιότητων, τά πάντα αθλιότης! — Την 10ην ώραν π. μ. της παρελούσης Τετάρτης ήρχετο των εν τώ Πανεπιστημίω παραδόσειν του ό νέος καθηγητής της Υγιεινής κ. Πύρλας. Άφού έκαμε σύντομον προϊμιον εισήλαθεν εις την άνάπτυσιν της Υγιεινής ανατρέξας δε εις τά πρώτα στοιχεία της έπιστήμης ταύτης, και άναπτύξας διά πολλής γλαφυρότητος και επιστημονικής ικανότητος την βαθμιαίαν άνάπτυσιν αυτών, κατέληξεν επί τέλους εις την διαμόρφωσιν της Υγιεινής. Μετά ταύτα έπραγματεύθη εν εκτάσει περί της υπό πολλάς και διαφόρους φάσεις επιδράσεως της Υγιεινής επί της κοινωνίας αναλόγως του κλίματος, της θέσεως και των εθίμων εκάστου τόπου. Τον έμβριθή και επιστημονικόν λόγον του κ. Πύρλα, διαρκέσαντα υπέρ την μίαν ώραν, διεδέχθησαν παταγωδή χειροκροτήματα εκ μέρους του πολυπληθούς άκροατηρίου του, πάντες δε έδεξήθησαν και συνεχάρησαν τώ κ. Πύρλα, όστις άνταπεκρίθη πληρέστατα εις τάς προσχαίρομεν και ήμεις από καρδιάς τώ κ. Πύρλα,

δς και τος κκ. φοιτηταίς διά την άπόκτησιν τούτου καθηγητού, τιμώντος την Πανεπιστημιακήν έδραν. — Χ0ίς μετά τό δεύτερον μάθημα του κ. Πύρλα εκατόν περίπου φοιτηταί έκαυσαν την λαχάνοφυλλον «Έφημερίδα» του Καμπούρ—Έφέντη, διά τάς κατ' αυτών και του κ. Πύρλα ύθρεις και διά τά ψευδή συμβάντα, τά όποια λέγει, ότι έλαβον χώρον κατά την άγούρεσιν του κ. Πύρλα. — Πολλαί ενεργούνται ανακρίσεις διά τό ναυάγιον του συγκρουσθέντος Ιταλικού αεροπλοίου. Η δεικασίση πρέπει να καταβάλλη πάσαν προσοχήν και προσπάθειαν περί την διευκρίνισιν της σκοτεινής ταύτης υποθέσεως, και να τιμωρήση αυστηρότατα τον στραβοεγγλέζον πλοίαρχον, όστις ένεκα μέθης, είτε ένεκα ιδιοπροπίας έγένετο παραιτίος της τρομεράς καταστροφής τόσων ανθρώπων. — Ο σοφός Πρύτανις του Πανεπιστημίου κ. Κόκκινος, άφ' ής ήμέρας ήρχετο τό νέον ακαδημαϊκόν έτος, ουδέν μάθημα παράδωκεν. Προς τίνα λοιπόν σκοπόν η Κυβέρνησις τώ πληρώσει 6 χιλ. δρα. κατ' έτος, διά να πίνη οίνον και να γίνηται κ ο κ ι ν ο ς; Ίσως όμως μας είπη ό έρυθρός Πρύτανις, ότι δέν ήδυνήθη να παραδώση, ούτε θα παραδώση μάθημα, διότι νυχθημερόν ένησυχόλειτο εις την μελέτην της δίκης των δύο κρουσάρων των άρχιερέων, μέλλει δε βραδύτερον ν' άσχοληθή και εις την δίκην του ύπουργείου Βούλγαρη. Είς τούτο ήμεις δέν δυνάμεθα ν' άπαντήσωμεν τίποτε. — Έσφαλμένος πληροφορίας έλαβεν ό εν τινι προηγουμένω φύλλω γραφίας κατά του Έξάρχου του εν Αθήναις μετοχίου του Αγίου Τάφου. Ήμεις επληροφορήθημεν παρά πολλών ένοριτών, ότι ό εν λόγω Έξάρχος εκπληρόει εύπρεπτότως και εύσυνειδήτως τά ίερά του καθήκοντα, ουδέ κόμνει εν έξ έσω είχε γραφεί ό διατριβογράφος. — Ο υπαστυνόμος Πειραιώ κ. Γ. Γχιγιάς είνε παντός επαίνου άξιος διά την όποιαν καταβάλλει δραστηριότητα περί την

ανάκλυψιν των κλοπιμαίων πραγμάτων και την σύλληψιν των νυκτοκλεπτών, οίτινες επί τοσοούτων έθρασύνθησαν, ώστε και αυτούς τους ίεροός ναούς άπεπειράθησαν να συλίσωσιν. Είς τοιούτους ικανούς και δραστηρίους ύπαλλήλους πρέπει να εκφράζεται και των ύπουργών και των πολιτών η εύαρέσκεια. — Ο ιατρός των εν Πειραιει παρθενικών καταστημάτων ουδόλως μεριμνά περί της υγείας των εν τώ ναφ της Αφροδίτης ιεροδούλων. Ως εκ τούτου δε πολλοί θύοντες τη Αφροδίτη συχνά πυκνά παρασημοφορούνται. Παρακαλούμεν θεν τον άξιότιμον ιατρών να εύαρεσθήται ένίοτε να ρίπτη και εν βλέμμα εις την όλως πάρεργον ταύτην υπρησίαν του. — Έρωτώμεν τον ύπουργόν των ναυτικών κ. Ανδρίκον τον παραχωρόντα δωρεάν εις τους βουλευτάς τά αεροπλοια, διατί πληρώνει 75 δραχμάς κατά μήνα εις τον εν Γαιδουροχωρίω των Καλαμών εύρισκόμενον δωδεκαετή υιόν του διασήμου Διαγρέ; Είμεθα πολύ περιεργοί να μάθωμεν. — Και πάλιν θα ψέξωμεν τον Κεντρικόν ταμίαν διά την κακήν και άπρεπή διαγωγήν του κλητήρος Παναγ. Κυριακοπούλου, όστις διά βαναύσου και χυδαίου τρόπου άπαγορεύει την είσοδον εις τους δουτυχεις συνταξούχους και μάλιστα ως έδομεν ίδιοις όφθαλμοίς, λαμβάνει φόρον διά να άρρήση ελευθεραν την είσοδον. Δέν μας λέγει ό κ. ταμίας κατ' έντολήν του γίνονται όλα ταύτα; Ας επιστήση, τον παρακαλούμεν, όλίγον την προσοχήν του επί της κακής διαγωγής του άνωτέρω κλητήρος, διότι άλλως θα πιστεύσωμεν ότι κάτι τι περιεργον συμβαίνει.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Την 14ην Απριλίου ό «Αριστοφάνης» εισέρχεται εις τό 4ον έτος της ηλικίας του. Τήν ήμέραν ταύτην των γενεθλίων του θέλει έρωτάσει με τους καλούς του φίλους, όπως πρέπει εις αυτόν. Παρακαλούνται λοιπόν

και πάλιν οι καθυστερόντες τάς συνδρομάς των να άποστείλωσι ταύτας, διότι άλλως τος επαναλέγομεν, ότι εκτός του ότι θα τος ψάλλωμεν όσα σέρνει η σκούπα, θα τους ενάξωμεν και δικαστικώς. Ο «Μικρός Αριστοφάνης» εστέλλετο μέχρι τούδε και εις τους μη προπληρώσαντας την συνδρομήν των. Από του προσεχούς όμως φύλλου παύει η άποστολή του εις τους: μετά τό Πάσχα θα εκδίδεται Δίς της εβδομάδος και θα άποστέλλεται μόνον εις τους προπληρώσαντας την συνδρομήν των. — Κύριός τις, γνωρίζων την Γαλλικήν, Ιταλικήν, Τουρκικήν και Αραβικήν, ζητεί παραδόσεις επί μετρίζ άμοιβή. Η διεύθυνσις εις τό Γραφείόν μας. Προς τον συντάκτην της «Παλληγγενεσίας». Κατά τυπογραφικόν λάθος, φαίνεται, έσσημειώθη εις τό ύπερ του ιατρού και καθηγητού του Πανεπιστημίου κ. Πύρλα αρθρίδιόν μου τό όνομά μου Ιωάννης, ενώ ήγώ όνομάζομαι Κωνσταντίνος Θ. Παπαχατζόπουλος. Σας παρακαλώ λοιπόν, κ. συντάκτη, να διορθώσητε τό λάθος τούτο, δια να βεβαιωθή ό συντάκτης της «Ψαφίς» και πας άλλος, ότι ήγώ είμαι ό θεραπευτής υπό του κ. Πύρλα, αν και είχον άπελειπισθή καθ' ολοκληρίαν από τους ιατρούς, όσοι με επεσκέψθησαν και εν Αθήναις και εν Σύρω. Ο θέλων να με γνωρίση δύναται να με εύρη εις τό έμπορικόν κατάστημα του Δημ. Γεωργιπούλου πλησίον της Ωραίας Ελλάδος. Προς βεβαίωσιν της διακεκριμένης επιστημονικής ύπεροχής του κ. Πύρλα όμιλούσιν αι καθ' εκάστην άναρρώσεις πολλών νοσοούντων εκ βαρυτάτων νόσων, θεωρουμένων ως ανιάτων υπό πολλών ιατρών. Μεταξύ δε των υπό του κ. Πύρλα θεραπευθέντων αναφέρω τον κ. Πέτρον Θητέα και την κ. Έλευθερίαν Θητέως, περί της θεραπειας των όποιων δύναται να βεβαιώση ό άξιότιμος ιατρός κ. Λυμπρίτης, ό Μιλ. Διναρδόπουλος καφεπώλης εκ Πειραιώς και πολλοί άλλοι. Κωνστ. Θ. Παπαχατζόπουλος.

Άφού έφάγανε καλά και ήλθαν εις τό ξέφι, Καί από τό πολύ κρασί γενήκαν όλοι νέφρι, Καί ό καθέννας άρχισε ζάλη, 'ς τό νοϋ να νιώθη, Τότ' ό καλός Άνδρικός μας άπάνω έσηκώθη, Κι' ένα ποτήρι άρπαξε από κρασί γεμάτο, Κι' αυτά τά λόγια έσκουζε, πού γράφω παρακάτω.

Πίνω έτούτο τό κρασί για τον Desire τον Γάλλον Όπου έπής' άπάνω του με εκ πεσμόν μεγάλον Να κάμη τον περίφημον λιμένα Κατακόλου... Τό πίνω και εις την υγεία του Ναυτικού μας όλου, Τών μούτσων, των βαρχαρίδων, λοστρόμπων και πλοιάρχων, Καί των δοκίμων ναυτικών και όλων των Ναυάρχων.

Τό πίνω και εις την υγεία του φίλου μου Ζαήμη, Που μ' έμαθε της Ναυτικής την δύσκολ' έπιστήμη, Κ' εις την υγεία της φίλης μας ύπουργικής ομάδος, Τού Κουμουνδούρου και λοιπών, και της καλής Ελλάδος, Καί των μεγάλων ιδρυτών της νέας Λέσχης, κι' όλων εκείνων που συνδράμουνε τον Έθνικόν μας στόλον.

Ένώσω, όμοτράπεζοι, 'ς την ύπουργείαν μείνω, Όλα τά έργα πάντοτε 'ς τους Γάλλους θε να δίνω, Γιατί, συνδαιτημόνες μου, ήγώ και μόνον ξέρω Πώς είμπορώ ωφέλειαν 'ς τό Ναυτικόν να φέρω, Κ' εις ό,τι κι' αν μου λέγουνε δέν σιαάζομαι καθόλου... Ζήτω λοιπόν ό θαυμαστός λιμήν του Κατακόλου.

Σάν είπ' αυτά κ' έρρούφιζε με όλην του την ζέσι Τό βετσινάτο, κάθισε 'ς την πρώτη του την θέσι, Κι' άμέσως τότε πήδησε με πήδημα μεγάλον Ό κύρ Θεοδωρίδης μας, γιατρός των σερβιτσιάλων, Κι' ένα ποτήρι άρπαξε εις τό κομψό του χέρι, Κι' αυτά τά λόγια άρχισε με τόνον να προφέρει.

Προπίνω, είπε, φίλοι μου, υπέρ της συντροφίας Καί της μεγάλης Λέσχης μας, και υπέρ της υγείας Τών κατά γην και θάλασσαν ήρωϊκώς πεσόντων, Άποθαμένων πρό πολλοϋ, πλιν μη αποθανόντων Διά την αυταπάρνησιν και γίλια άλλα τόσα, Που δέν μπορεί να τά είπη η ίδική μου γλώσσα.

Προπίνω, θιασώται μου, και υπέρ της υγείας Της φίλης Μεταλλευτικής εκείνης εταιρίας, Που μ' έδειξεν άνωτερον παντός άγιογύτου, Και ευφύιας άνθρωπον ουκ εύκαταφρονήτου. Έκει, καλοί μου σύντροφοι, με πασαν εύκολίαν Έσπούδασα, την θαυμαστήν τζεποφλεδοτομίαν.

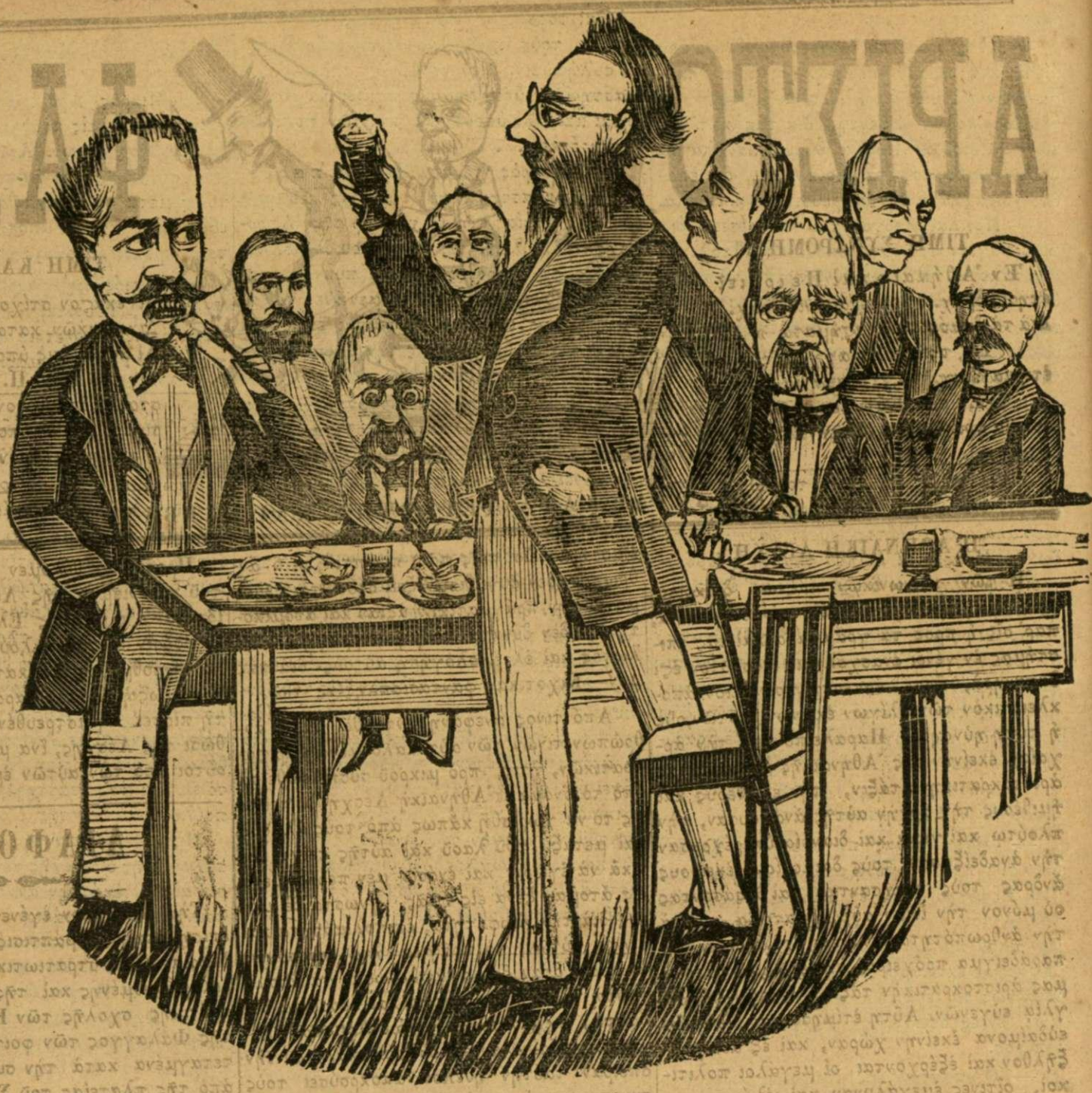
Προπίνω, όμοτράπεζοι, και υπέρ της υγείας Τών εν Αθήναις εύγενών, της άριστοκρατίας, Και υπέρ της άμάξης μου και των καλών μου ήππων, Τών θαυμαστών μεγάρων μου, των κρεμαστών μου κήπων, Κ' υπέρ του Πατατώνος μου και του Κολοκυθώνος, Και του γενέσθαι μέλλοντος μεγάλου Αγγουρώνος.

Άφού εκάθισε κι' αυτός, σηκώθηκε άπάνω Και ό Βαγγέλης Μπαλατζής και είπε «Θε να κάνω Ό φίλοι, μίαν πρόποσιν υπέρ εκείνων όπου Έσκέφθησαν προς πρόοδον κι' άνάπτυσιν του τόπου Να κάμουν σιδηρόδρομον με τόσας δυσκολίας Άπό της Άκροπόλεως μέχρι της Κηφισσίας.

Άφού εκάθισε κι' αυτός ωσαν τους άλλους, τότε Καί ό Μελās εφώναξε «Εύχομαι, θιασώται, Άπό ψυχής οι Έλληνες οι έξω και οι έσω Να κάμουν Λέσχας και πολλές, δια να είμπορέσω Έχμισθωτάς των θαυμαστών μεγάρων μου να εύρω, Που πως τά εκτίσα, ήγώ, μόνον ήγώ τό Ξεϊρού.»

Άφού έτέλειωσ' ό Μελās αυτήν την πρόποσί του Κ' εκάθισε τρικλιζοντας άπάνω 'ς τό σκαμνί του, Ξηκώθηκε ό Δόσιος με τό πλατύ κεφάλι, Καί ό Μερκάτης, ό Μπασιάς, ό Ψύχας και οι άλλοι. Άπ' τό σκαμνί του ό καθεις χαρούμενος επήδα, Καί έλεγε ένα καλό για την φτωχή πατρίδα—

Άλλ' άμα ήλθαν όλοι των εισε μέγαλο χάλι, Έπήγαν και εκάθισαν κοντά εις τ' άκρογιάλι Σάν παπαροϋνα κόκκινοι κι' άπ' τό κρασί κουτούκι... Έκει τους έδωσαν καφός και Τουρκικο τσιμποϋκι, Καί άμα τό έρρούφιξαν, εξαπλωθησαν χάμω, Καί εκοιμήθησαν γλυκά εις του γιάλου την άμμο.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΗΣΗΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ.

Έλα, έλα, γέρο Ζήση, όπου όλοι σε τιμούνε
Και σε έχουν σαν παππού
Για να δείξης εις τούς νέους Φαλαγγίτας πώς βαστούνε
Τό μαχαίρι κι' από που.
Με μπομπότα του Όλύμπου και με άσπρη φουστανέλλα
Εις τούς Φαλαγγίτας έλα.

Έλα, έλα, γέρο Ζήση Σωτηρίου, και ειπέ τους
Νάνε φρόνιμα παιδιά,
Και ώσαν καλός πατέρας 'ς τó καλό óδηγησέ τους,
Και με όλην τήν καρδιά
Παρακάλεσε όλίγον τόν θεό για να τούς βάλλη
Άλιγη γνώσι 'ς τó κεφάλι.

Μοίρασε 'ς τούς Φαλαγγίτας τήν ώραία σου μπομπότα,
Και με μία σου ματιά
Δείξε σ' όλους πώς πηδούσες εις τά χρόνια σου τά πρώτα
'Σ τού πολέμου τήν φωτιά.
Και άσήκωσε και πάλι άψηλά τήν μπαγιονέτα
Και εις άλλους χρόνους πέτα.

Ής τους, 'πés τους, γέρο Ζήση, 'ς τά βιβλία να προσέχουν
Και να μής ηνε τρελλοί,
Κι' όταν πρέπη κι' ηνε ώρα 'ς τά γυμνάσια να τρέχουν
Δίχως θόρυβο πολύ,
Κι' όταν πιάνουν τó τουφέκι, να μής κάνουν πολλάίς τρέλλικαις
Και να βλέπουν κατς κοπέλαις.
Μά κοντά εις όλα τάλλα 'πés τους, γέρο Ζήση, ότι
Δεν τους πρέπει και πολύ
Να κουνιούνται κι' όλοένα να λυγίζωνται, διότι
'Εφορίσανε στολή,
'Αλλά πάντα όπου είνε με ταπεινώσι μεγάλη
Νάχουν κάτω τó κεφάλι.

Αυτά 'πés τους, και ευχόσου με καρδιά από κανένα
Νά μής βασκαθούν ποτέ,
Και τήν Φάλαγγα ν' αφήσουν κατά τά συνειθισμένα,
'Αλλά νάνε φοιτηται
Και γενναίοι στρατιώται, κι' άμα έλθη ώρα όλοι
Νά άρπάξουν τά τουφέκια και να έμπουν μέσ' 'ς τήν Πόλι.